

Çiftçi ve Oğulları

Ölüm döşeğindeki bir çiftçi, oğullarına bir ders vermek amacıyla hepsini etrafına topladı ve şöyle dedi:

“Oğullarım, kısa bir süre sonra öleceğim. Bu yüzden, üzüm bağının bir yerinde gizli bir hazine olduğunu bilmenizi istiyorum. Kazarsanız onu bulacaksınız.”

Babaları ölür ölmez, oğulları küreği, kazmayı kapıp üzüm bağını altını üstüne getirdiler ve orada gömülü olduğunu düşündükleri hazineyi tekrar tekrar aradılar. Hiçbir şey bulamadılar ama toprağın o kadar iyi kazılıp havalandırmasından sonra, bağdan daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir verim aldılar.

Bu hikayeden de anlaşılacağı üzere, toprak ve hazine bağlantılıdır. Ama sadece çok çalışmak veya dua etmek yetmez. Doğru şeylerde çok çalışmamız ve doğru şeyler için dua etmemiz gerekir. Hazinenin daima maddi olmadığını ve hayatımızda değerli bir şey yapmanın verdiği hazzı ve tatmini parayla ölçülmeyeceğini anlamak da çok önemlidir.

Hikayede geçen bağ metaforu, bazen ruhumuzdur, bazen kişiliğimizdir, bazen düşüncemiz, bazen de karakterimizdir. Ruhumuzu, kişiliğimizi, düşüncemizi, karakterimizi devamlı kazmalı ve iyi şeylerle beslemeliyiz.

Beslemeliyiz ki, aradığımız hazineyi içimizde bulalım. Çünkü hayatta açmaya çalıştığımız bütün kapıların anahtarı aslında ruhumuzda saklıdır. İçsel dünyamızda gizlidir.

Unutulmasın ki, asıl büyük zorluk başarılı/kazançlı olmak değil, gerçek özgün yeteneklerimizi keşfetmek ve onları hayata/insanlığa elimizden gelen en iyi şekilde sunmaktır. Pozitif yaklaşımlarla hizmet etmektir.

Ancak hayırsever bir yatırımcı ve fon yöneticisi olan Amerikalı John Marks Templeton'un söylediği gibi, **“Hayatta herkesin kendi çıkarlarının ve tatmininin ötesinde kalan bir amacı vardır ama o amaç genellikle keşfedilmeden kalır.”**

Yusuf Beğtaş